

Giấc Mơ Mùa Đông

Hương Hoài Điệp

Tôi vừa lái xe ra khỏi đường Bolsa, quẹo phải vào khu chợ, dừng lại trước tiệm bán hoa của cô bạn thân. Nhưng nhìn thấy tôi cười:

- Ế, Giáng Ngọc! Đi đâu lạc vào vườn hoa vậy bồ?

Tôi khóa xe bước vội vào tiệm nhìn Nhung:

- Đi mua hoa tặng người yêu được không bồ?

Nhung ngạc nhiên nhìn tôi có vẻ không tin:

- Từ trước đến giờ mình chỉ nghe người ta tặng hoa cho bồ, có bao giờ bồ tặng hoa cho ai đâu! Mình có nghe làm không Giáng Ngọc?
- Không làm chút nào đâu! Cô bạn thân của tôi! Thế giới trong tôi đổi ngôi rồi! Bây giờ bồ có hoa nào đẹp và đặc biệt không? Giới thiệu cho mình nha!

Tôi nhìn qua một vòng những bông hoa trong tiệm, chợt mắt tôi dừng lại bên bó hoa trắng tím xinh xinh, dễ thương, ẩn trong góc phòng:

- Hoa này là hoa gì mà đẹp quá Nhung!

Nhung không trả lời mà hỏi lại tôi:

- Bạn trai bồ thích hoa gì, bồ chọn hoa đó!

Tôi ngờ ngàng nghe bạn hỏi, thật tôi cũng chưa biết anh thích hoa gì, mới quen anh hơn một tháng, chưa hiểu về anh nhiều, tôi nhìn Nhung như mong nàng thông cảm:

- Mình nghĩ mình thích hoa gì, anh ấy thích hoa đó!

Nhung nhìn tôi có vẻ tò mò:

- Bồ quen ông này bao lâu rồi? Trong dịp nào vậy Giáng Ngọc?

Tôi biết khó giấu cô bạn thân này nên tâm sự hết với cô ta.

- Mình quen anh hơn một tháng, qua văn thơ trên online, mến nhau vì chữ, thương nhau vì hiền. Hôm nay anh từ Canada bay qua Cali thăm mình. Nên mình ghé bồ mua hoa để ra phi trường đón anh. Bây giờ bồ đừng hỏi mình nữa, mà chọn hoa cho mình kịp đi đón anh, để trễ giờ, anh chờ. Chuyện tình nhiều tập này, mình sẽ tâm sự với bồ sau nha Nhung!

Nhung vừa nghe xong trợn mắt nhìn tôi:

- Bồ có tính không Giáng Ngọc? Chuyện tình của bồ sao phiêu lưu quá vậy! Mình không thể tin được!

Nhung biết không thể nói gì thêm với tôi lúc này. Nàng cầm bó hoa tôi chọn, bắt đầu giới thiệu:

- Hoa này có tên là Colorado Columbine, hoa có năm cánh màu trắng vòng trong và năm cánh màu tím cà vòng ngoài. Hoa này chỉ tìm thấy ở vùng núi cao lạnh gió Rocky ở Mỹ. Loài hoa nhỏ mang sắc tím, đôi khi là sắc vàng cam rực lửa này chính là "Vòng Nguyệt Quế" dành ngôi vị quán quân trong cuộc chinh phục đỉnh núi Rocky cao hơn 4,000m ở Mỹ.

Sau khi nghe bạn giới thiệu, tôi nghĩ hoa này có đặc tính hay hay! Tôi không biết ai chinh phục ai đây! Tôi mỉm cười nhìn Nhung:

- Bồ gói giấy cho đẹp bó hoa này dùm mình nha!

Tôi cầm bó hoa ra khỏi tiệm, nhìn đồng hồ, thấy gần đến giờ anh xuống phi trường rồi! Tôi chạy đến đường Brookhurst, quẹo phải ra Freeway, nghe tiếng còi xe cảnh sát hú sau lưng tôi. Tôi tấp xe vào lề dừng lại, đúng lúc cảnh sát cũng đến bên xe tôi, đòi xem giấy tờ và cuối cùng tôi nhận giấy phạt về tội vượt tốc độ quy định. Tôi yên lặng nhận giấy phạt rồi đi tiếp. Đến phi trường đúng lúc máy bay anh vừa đáp xuống. Tôi ngỡ ngàng cầm bó hoa trên tay với bảng tên Tú Uyên. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi đi đón một người đàn ông, tôi chưa hiểu gì về anh nhiều. Tình yêu có thể đơm hoa kết nụ trong hoàn cảnh này sao? Tôi tự hỏi lòng mình nhưng tôi biết "Mình đã yêu anh". Tiếng kêu gọi của hành khách chung quanh sân bay, đem tôi về với thực tại. Tôi nhìn dòng người đi ra từ cổng máy bay và giờ cao bảng tên lên, mong anh nhìn thấy. Tôi chợt bắt gặp đôi mắt của người đàn ông nhìn tôi từ xa. Tôi có linh cảm là anh, tôi giờ cao bảng tên tiến dần về phía anh hơn.

Dường như anh cũng nhìn thấy tôi. Chúng tôi đã giao hẹn trước sắc phục mình mặc nên cũng dễ nhận ra. Dáng anh cao ráo, ăn mặc gọn gàng, giản dị, không kém phần sang trọng, trang nghiêm và có một chút phong trần. Tóc anh tuy bạc nhưng dáng anh đi còn mạnh mẽ, anh vẫn giữ được nét trẻ trung hào hoa của thời trai

trẻ. Anh kéo một sách tay và mang ba lô trên vai. Chúng tôi đi ngược chiều, mỗi lúc gần nhau hơn, rõ nhau hơn vì đã có xem hình của nhau nên không khó nhận diện lắm. Chúng tôi chỉ còn cách nhau một khoảng cách nhỏ, anh nhìn tôi:

- Có phải em là Giáng Ngọc không?

Tôi nhìn anh tha thiết:

- Dạ, em là Giáng Ngọc! Anh là...

- Tú Uyên đây!

Hai chúng tôi ôm chặt nhau, mắt tôi cay cay. Qua giây phút xúc động, anh buông tôi ra. Tôi trao anh bó hoa: Welcome anh đến Cali! Cali đi dễ khó về nha anh Tú Uyên!

Anh nhìn tôi cười vui, chúng tôi song đôi bên nhau ra xe. Trên đường tôi đưa anh về khách sạn, không xa nhà tôi lắm! chúng tôi tâm tình đủ thứ chuyện như đã quen nhau từ bao giờ. Tôi dừng xe trước cổng khách sạn, mở cửa xe lấy hành lý xuống cho anh:

- Anh Tú Uyên nhận phòng, nghỉ ngơi nha! Em sẽ quay lại đón anh đi ăn tối.

Anh Tú Uyên ôm tôi:

- Em đi đường cẩn thận nha! Anh chờ em quay lại.

Tôi gật đầu, xiết chặt tay anh, rồi lên xe về nhà.

.....

Lễ Tạ Ơn sắp đến, đêm nay Phố Bolsa đầy nghẹt người qua lại, dòng xe nối đuôi nhau chờ đợi. Nên tôi gửi xe và cùng anh Tú Uyên đi bộ, chúng tôi tay trong tay, dạo quanh phố Bolsa về đêm, cảm giác ấm áp len vào tim tôi dù bên ngoài giá lạnh. Đây là lần đầu tiên tôi đi bên cạnh người đàn ông về đêm. Chúng tôi bước vào tiệm ăn nổi tiếng món Việt Nam:

- Anh Tú Uyên thích ăn món gì? Em gọi!

Anh Tú Uyên nhìn tôi:

- Em kêu món gì anh ăn món đó!

Tôi nhìn anh cười:

- Anh đừng để em làm Baby-Sit nha anh Tú Uyên!

Anh cũng cười theo tôi, đúng lúc người hầu bàn đem thực đơn đến. Anh Tú Uyên chọn Bún Bò Huế Chả Tôm, tôi chọn Bún Riêu Thập Cẩm và uống Trà Nóng. Trong lúc chờ đợi thức ăn, tôi đề nghị:

- Anh Tú Uyên à! Anh đi đường có mệt không? Nếu không, ngày mai chúng ta đi tham quan núi Big Bear nha anh! Thời tiết đã vào Đông, chúng ta lên núi ngắm tuyết rơi. Đẹp lắm!

- Anh không mệt! Nếu em muốn, mai chúng ta đi! Big Bear là nơi như thế nào?

Tôi cười giải thích:

- Cali quanh năm không có tuyết, chỉ có Big Bear Mountain là có tuyết vào mùa Đông, nó cũng là một thị trấn thuộc Cali đó anh! Chỗ này đẹp lắm! Người ta thường lên đó trượt tuyết. Em với anh trượt tuyết nha!

Anh nhìn tôi đùa:

- Anh từng tuổi này, chân run rẩy mà trượt tuyết gì em! Trượt té gãy hết răng ăn cơm!

Tôi cười theo anh:

- Anh không ăn được cơm, thì em nấu cháo anh ăn!

Anh cười nói:

- Anh ôm em lăn trên tuyết thì được!

Thế là chúng tôi vừa ăn vừa tính chương trình đi Big Bear Mountain. Sau khi ăn tối xong, tôi đưa anh Tú Uyên đến chỗ cho thuê xe. Chúng tôi chọn xe cao để có thể leo núi được. Anh Tú Uyên sẽ lái xe này, tôi duyên dáng nhìn anh:

- Anh Tú Uyên ơi, mình phải mua bốn sợi dây xích để xích bốn bánh xe lại, nếu không, xe sẽ bị tuộc dốc bởi băng đá đó anh!

Anh Tú Uyên cười:

- Tôi còn khổ với cô bé này dài dài! Tự nhiên đòi leo núi làm chi đây!

Tôi cười theo anh

- Tuy vất vả nhưng thú vị anh à!

Chúng tôi mỗi người một xe, anh Tú Uyên lái xe thuê về khách sạn. Tôi từ giã anh:

- Mai em đến anh sớm nha! Chúng ta cùng đi!
Anh ôm hôn trán tôi! Một cảm giác êm ái đi nhẹ vào tim.

.....

Anh Tú Uyên đánh thức tôi vào lúc 6h sáng. Tôi chuẩn bị chỉnh tề với quần áo ấm đầy đủ và mang giày ủng cao. Trước khi đến khách sạn, tôi ghé mua một vài thức ăn bán sẵn để đem theo dọc đường. Tôi vừa tới khách sạn, anh Tú Uyên đã chờ tôi ở cổng. Tôi nhìn anh ấm áp trong bộ đồ chống lạnh anh mặc. Tôi chạy thẳng vào bãi đậu, bỏ xe tôi ở đó, để đi chung xe với anh Tú Uyên. Tôi treo máy GPS lên kính xe và đưa anh bản đồ Big Bear để anh xem qua trước khi chúng tôi lên đường. Sáng sớm, chưa có quán ăn nào mở cửa nên chúng tôi dùng điểm tâm bằng thức ăn tôi đã mua mang theo: mỗi người một ổ bánh mì thịt và một ly cà phê sữa nóng.

Trên đường đi, tôi yên lặng để anh Tú Uyên tập trung lái xe vì đường lạ anh mới đi lần đầu nên anh chạy rất chậm. Bắt đầu đến chỗ đường đóng băng, anh Tú Uyên dừng xe lại, ráp xích bốn bánh xe, rồi lại tiếp tục cuộc hành trình. Đường đi Big Bear nhỏ, một bên là núi, một bên là hồ giống như đường đi Đà Lạt. Tuy đường tráng nhựa tốt nhưng bị đóng băng cũng rất nguy hiểm. Nếu lạc tay lái, xe có thể đâm vào núi hoặc lọt xuống hồ. Thỉnh thoảng tôi liếc nhìn xem anh có buồn ngủ không? Đôi lúc, tôi đút anh ăn vài mẩu bánh để anh tỉnh táo lái xe.

Theo thời gian dự tính, chúng tôi sẽ tới nơi khoảng hai tiếng lái xe nhưng anh Tú Uyên lái chậm quá, chúng tôi đến nơi đã xế trưa. Người ta đã chiếm đầy sân trượt tuyết và những cáp treo. Chúng tôi tìm chỗ ngồi, bày thức ăn ra, cùng nhau ăn trưa và ngắm cảnh tuyết rơi. Ngọn

núi Big Bear cao ngạo nghễ với những mảng tuyết trắng bám vào đỉnh và sườn núi, trông thật oai nghi hùng vĩ. Một dòng sông, nước trong xanh phẳng lặng, chảy dọc vào triền núi, tạo nên một bức tranh tuyệt tác của Đấng Tạo Hóa. Tôi ví giờ này anh Tú Uyên như núi, bên cạnh tôi là sông, rồi mỉm cười một mình! Sương tuyết bắt đầu thấm dần vào người, tôi cảm thấy lạnh bèn nép mình sát vào anh Tú Uyên. Anh biết tôi lạnh nên ôm chặt tôi, hơi ấm từ anh truyền qua thân thể tôi. Như một luồng điện êm ái, nhẹ nhàng, làm ấm lại trái tim tôi. Anh nhìn tôi triu mến! Ánh mắt này sẽ theo tôi hết quãng đời còn lại. Tôi nhìn anh:

- Mình đi thay đồ ra sân trượt tuyết nha anh!

Anh nhìn tôi cười đùa:

- Cô bé ui, tuổi của chúng ta mà trượt tuyết, chắc xương bánh chè, xương đòn, xương sườn rơi lủng củng xuống sân tuyết hết! Eo ôi, sợ muốn chết. Cô bé trượt một mình đi thôi!

Tôi cười ngất bởi câu nói dí dỏm của anh:

- Vậy chúng ta đi cáp treo ngắm tuyết nha!

Chúng tôi vào phòng dành cho khách tham quan, trang bị đầy đủ quần áo trượt tuyết xong, liền ra sân tuyết đón cáp treo để đi lên đỉnh núi.

Tôi thấy người ta từ trên cao nhảy xuống trượt tuyết rất nhẹ nhàng, tôi chỉ anh Tú Uyên:

- Anh nhảy trượt thử xem nha anh Tú Uyên!

Anh trợn mắt nhìn tôi:

- Anh nhảy gãy chân, ai chở em về!

Anh vội quăng gậy ôm chặt lấy tôi quay vài vòng, làm tôi mất thăng bằng té xuống sân. Anh không tha tôi, tiếp tục ôm chặt tôi lăn nhiều vòng trên tuyết như cuốn chiếu vậy. Tôi cười thầm, "*anh này không còn trẻ nữa mà sao anh khỏe vậy ta!*" Tôi hốt một bùm tuyết liệng vào người anh. Anh hốt tuyết liệng vào tôi nhiều hơn. Tôi biết mình không đủ sức chơi trò này với anh. Tôi lấy một bùm tuyết khác nhét vào mồm anh, anh phun tuyết ra, đè tôi xuống hôn mạnh vào miệng tôi, tôi ngộp thở đẩy anh ra, anh càng khóa chặt miệng tôi. Một luồng điện từ anh chuyền qua tôi, sức chống cự không còn nữa, tôi hòa mình vào nụ hôn của anh mỗi lúc một dài ra...

Những giọt mưa phún lấm tẩm rơi, tôi giật mình ngồi dậy:

- Trời mưa rồi anh Tú Uyên ơi! Làm sao chúng ta về!

Anh vô tư trả lời:

- Không về được thì chúng ta ngủ lại đây!

Trời kéo mây đen dần, tôi biết không thể về đêm nay:

- Vậy chúng ta phải đi thuê phòng anh à! Nếu không sẽ không có chỗ cho chúng ta đêm nay!

Chúng tôi đi nhanh đến văn phòng khách sạn, vừa kịp chỉ còn một phòng duy nhất mà chỉ có một giường ngủ, không còn sự lựa chọn nào. Chúng tôi đành chấp nhận thuê. Mưa bắt đầu rơi nặng hạt hơn, sân trượt tuyết thưa dần, chúng tôi về phòng.

Qua hai ngày vất vả với tuyết sương, chúng tôi bắt đầu thấm mệt, buổi ăn chiều qua loa. Chúng tôi tắm gội sạch sẽ, cảm thấy ấm áp trong chăn bên cạnh lò sưởi, trong khi bên ngoài mưa vẫn rơi và lạnh. Tôi xếp chăn chia hai chỗ nằm:

- Anh Tú Uyên ngủ đêm nay, không lẫn qua đường ranh giới này nha anh!

Anh nhìn tôi cười nói đùa:

- Em xây thành có chắc không đó! Tối nay nó đổ xuống anh nằm đè lên em che chở em nhe!

Tôi vuốt nhẹ mũi anh:

- Anh đừng có thừa cơ hội nha anh Tú Uyên! Anh mà đè lên em, em sẽ đạp anh lộn giường, anh đừng than đau nha!
- Cô bé sẽ đạp anh hay ôm chặt lấy anh? Em massage cho anh một chút đi! Anh ngồi lái xe từ sáng đến giờ, anh đau lưng quá!
- Anh trả công em cái gì?
- Anh đã trả trước cho em mấy nụ hôn ở bãi trượt tuyết rồi đó!
- Tôi nhéo anh một cái. Anh kêu lên:
- Úi cha! Đau quá em!

Anh nằm xấp xuống, tôi bắt đầu massage đôi chân cho anh, xoa bóp từng ngón chân và cù nhẹ vào gan bàn chân. Anh co chân lại cười:

- Nhột quá đi em!

Đôi tay tôi di chuyển dần lên lưng anh, những ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn dọc sống lưng trần của anh. Tôi cúi nhẹ hôn vào vai anh rồi dần vào gáy anh vòng qua cổ xuống cầm anh. Anh như mảnh hổ, ngồi bật dậy ôm chặt lấy tôi. Từng mảnh vải trên người chúng tôi dần dần rơi xuống. Bàn tay anh tự do di chuyển nhẹ nhàng trên người tôi. Những nụ hôn anh lướt khắp mọi nơi trên thân thể tôi, tôi mềm nhũn trong đôi tay rắn chắc của anh, không còn sức nào chống cự lại. Tôi ghì chặt lấy anh. Cả thân thể lẫn tinh thần tôi đã được thỏa mãn trong sự ngây ngất, đê mê tuyệt vời kéo dài... đưa dần tôi vào giấc ngủ, cùng với âm hưởng của bản nhạc Trên Đỉnh Mùa Đông vọng lại từ tâm tôi:

“Một lần yêu anh! Cho anh một lần! Anh được gì không? Em còn gì không?”

.....
Nghe tiếng reo của phone di động, tôi giật mình thức giấc, vội check mail: anh viết cho tôi từ Canada

“Bên đây là 5:40am tức 3:40am bên em, anh đã thức dậy, nghĩ tới em đang ngủ, không còn biết trời trăng sông nước gì nữa đúng không? Em đang khò khò đúng không?”

Tôi bồi hồi mỉm cười khi nhận thức ra rằng mình vừa trải qua một Giấc Mơ Mùa Đông.

Hương Hoài Điệp
Cali, Mùa Lễ Tạ Ơn 2015